

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Juraja Semana a členov senátu JUDr. Beaty Miničovej, JUDr. Viery Pepelovej, JUDr. Jany Zemaníkovej a JUDr. Ľubomíry Kúdelovej, v právnej veci navrhovateľa **S.**, zast. advokátom JUDr. **A.**, proti odporcovi **M.**, správca konkurznej podstaty úpadcu **M.** **o vylúčenie veci z konkurznej podstaty**, vedenej na Krajskom súde v Košiciach pod sp. zn. 7 Cb 811/99, na dovolanie žalobcu proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 20. júna 2007 č. k. 2 Obo 18/2007-153, rozhodol

t a k t o :

Dovolanie **z a m i e t a .**

Žalovanému náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e :

Na odvolanie odporcu Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom z 20. júna 2007 č. k. 2 Obo 18/2007-153 rozsudok súdu prvého stupňa, ktorým bolo určené, že sporné nehnuteľnosti nepatria do súpisu konkurznej podstaty, zmenil tak, že žalobu zamietol.

V odôvodnení rozsudku odvolací súd uviedol, že súd prvého stupňa nesprávne vyložil ust. § 261 ods. 4 Obch. zák., keď vychádzal z toho, že ak nejde o zabezpečenie práv spojených s dlhopismi a záložné právo k cenným papierom, záložné právo k nehnuteľnostiam sa spravuje ustanoveniami Občianskeho zákonníka. Citované ustanovenie § 261 ods. 4 Obch. zák. priamo v prvej časti vety upravuje obligatórny režim vzťahov zo zabezpečenia záväzkov,

vzniknutých zo záväzkov upravených Obchodným zákonníkom, ktorý sa riadi Obchodným zákonníkom. V ďalšej časti vety ustanovenia § 261 ods. 4 ďalej upravuje aj vzťahy zo zabezpečenia záväzkov formou záložného práva k nehnuteľnostiam pri hypotekárnych dlhopisoch a záložné právo k cenným papierom, ktoré záväzky nemuseli vzniknúť v režime právnej úpravy Obchodného zákonníka. Táto následná právna úprava sa však spornej veci nedotýka, pretože záväzkový vzťah, vzniknutý medzi veriteľom a dlžníkom, na základe ktorého vznikol aj zabezpečovací vzťah medzi veriteľom a dlžníkom, je upravený Obchodným zákonníkom a riadi sa ust. § 497 a nasl. (zmluva o úvere). Mandátnou zmluvou zo dňa 13. 12. 1995 sa jej účastníci V. ako mandant a S. ako mandatár dohodli, že mandatár sa zaväzuje predat' v mene mandanta veci, na ktoré bolo zriadené záložné právo v prospech mandátára na základe znaleckého posudku presne v zmluve špecifikované (sporné nehnuteľnosti), ku ktorým úkonom splnomocnil mandant mandátára na všetky právne úkony. Mandatár vykonal predaj nehnuteľností v zmysle predmetu mandátnej zmluvy, splnil všetky zmluvne dohodnuté povinnosti v lehote určenej zmluvou, mandátna zmluva nebola účastníkmi zmluvy zmenená a konanie v zmysle uzavretej mandátnej zmluvy nebolo mandantom spochybnené alebo napadnuté. Z uvedeného obsahu zmluvy a najmä výpovede štatutárneho zástupcu dlžníka v tomto konaní je zrejmé, že v danom konkrétnom prípade nedošlo ku konfliktu záujmov, ani k pochybnosti o konflikte záujmov medzi mandatárom, mandantom, dlžníkom a veriteľom, hoci veriteľ bol zároveň mandatárom. Všetky náležitosti riadneho predaja nehnuteľností boli splnené a nehnuteľnosti boli predané k obojstrannému uspokojeniu práv a povinností dotknutých strán, preto nemožno v danej veci posudzovať mandátnu zmluvu, uzavretú medzi stranami tejto zmluvy, za neplatnú z dôvodu rozporu so zákonom, ani z dôvodu rozporu s dobrými mravmi. Uzavretá mandátna zmluva je uzavretá v súlade s ustanoveniami Obchodného zákonníka, upravujúcimi tento zmluvný typ, ako aj s ust. citovaného § 299 Obch. zák., účinným v čase uzavretia mandátnej zmluvy, preto v danom prípade mandátna zmluva nebola uzavretá ani v rozpore so zákonom a zákon neobchádzala. Z uvedeného vyplýva, že pokiaľ veriteľ ako mandatár uskutočnil predaj nehnuteľností dlžníka ako mandanta v zmysle platnej mandátnej zmluvy, došlo k riadnemu prevodu sporných nehnuteľností a tieto tvoria súčasť konkurznej podstaty úpadcu.

Proti rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalobca a navrhol ho zrušiť a vec vrátiť odvolaciemu súdu na ďalšie konanie.

Na zdôvodnenie dovolania uviedol, že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.). Nemožno súhlasiť so závermi rozsudku odvolacieho súdu, podľa ktorého predaj spornej nehnuteľnosti prebehol v súlade so zákonom, a teda platným spôsobom. I naďalej totiž trváme na tom, že splnomocnenie, udelené na predaj spornej nehnuteľnosti veriteľovi V. bolo neplatné pre kolíziu záujmov medzi veriteľom a jeho dlžníkom. Záujmom veriteľa nebol taký predaj nehnuteľnosti, ktorým by sa dosiahol najvyšší výnos, ale iba taký predaj, ktorý zabezpečí výnos potrebný na úhradu veriteľovej pohľadávky a vzniknutých trov.

Z predchádzajúceho odvolacieho uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 4 Obo 100/02-47 z 15. 05. 2003 už vyplýval právny názor, podľa ktorého je potrebné zaoberať sa skutkovými okolnosťami konkrétneho prípadu, z ktorých bude možné vyvodiť záver o prípadnej kolízii záujmov. Takéto dokazovanie krajský súd síce nariadil, avšak napokon ho nevykonal. Máme na mysli znalecký posudok, ktorým by sa preverila všeobecná cena spornej nehnuteľnosti v čase nami namietaného prevodu na úpadcu. Rozdiel v takto zistenej cene oproti cene, za ktorú boli nehnuteľnosti predané, by bol významným dôkazom o existencii kolízie záujmov v zmysle, ako to my tvrdíme. Teraz však odvolací súd v podstate bez vykonania dokazovania, týkajúceho sa kolízie záujmov dospel k záveru o neexistencii kolízie.

Ďalej z predchádzajúceho odvolacieho uznesenia vyplývala aj úvaha o prípadnom prerušení tohto konania do právoplatného skončenia konania o určenie neplatnosti zmluvy o prevode vlastníckeho práva tak, aby sa táto otázka neriešila ako prejudiciálna. Ani takýto postup nebol zvažovaný.

Žalovaný v písomnom vyjadrení navrhol dovolanie zamietnuť a uplatnil právo na náhradu trov odvolacieho konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (§ 10a ods. 2 O. s. p.), po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania, a to proti rozhodnutiu, proti ktorému tento mimoriadny opravný prostriedok je prípustný, dovolanie prejednal bez nariadenia dovolacieho pojednávania, preskúmal rozsudok odvolacieho súdu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že dovolanie nie je dôvodné.

Dovolateľ v podanom dovolaní namietal jedine to, že splnomocnenie, udelené na predaj spornej nehnuteľnosti veriteľovi V. bolo neplatné pre kolíziu záujmov medzi veriteľom a jeho dlžníkom. Ide o splnomocnenie, vyplývajúce z mandátnej zmluvy z 13. 12. 1995, uzavretej medzi mandantom V. 290 a mandatárom S.. Podľa čl. II. mandant udelil plnú moc mandatárovi na všetky právne úkony, súvisiace s predajom vecí uvedených v čl. I., bode 2 tejto zmluvy (č. l. 90). Dovolací súd sa stotožňuje s právnym názorom odvolacieho súdu, že sporná mandátna zmluva bola uzavretá v súlade s ustanoveniami Obchodného zákonníka, upravujúcimi tento zmluvný typ, ako aj s ust. § 299 Obch. zák. Nepochybne obsah tejto mandátnej zmluvy neodporuje žiadnemu konkrétnemu ustanoveniu v takom smere, že by táto mandátna zmluva, ale predovšetkým jej časť o splnomocnení, boli neplatné. Napokon dovolateľ v neobvykle krátkom a stručnom dovolaní ani žiadne také ustanovenie neuvádza, pričom je potrebné samostatne posudzovať samotný obsah mandátnej zmluvy a tiež samostatne posudzovať predaj nehnuteľností, uvedených v tejto zmluve. Dovolateľ predaj spochybňuje iba v súvislosti s namietanou platnosťou splnomocnenia. Keďže dovolací súd splnomocnenie považuje za platné, preto z tohto dôvodu nemožno spochybňovať ani správnosť predaja sporných nehnuteľností. Napokon ako to konštatoval aj odvolací súd, v danom prípade nedošlo ani ku konfliktu záujmov, hoci veriteľ bol zároveň mandatárom, čo právna úprava splnomocnenia nevyučuje. Vzhľadom na absenciu podrobnejších dovolacích námietok, dovolací súd nepovažuje za potrebné bližšie túto problematiku popisovať.

Pokiaľ dovolateľ poukazuje na právny názor odvolacieho súdu, vyjadrený v zrušujúcom uznesení z 15. 05. 2003 č. k. 4 Obo 100/02-47, dovolací súd k tomuto poznamenáva, že odvolací súd v zrušujúcom uznesení neuložil súdu prvého stupňa vykonávať nejaké konkrétne dokazovanie. V odôvodnení poukázal iba na to, že je treba vychádzať zo skutkových okolností konkrétneho prípadu, čo odvolací súd v dovolaní napadnutom rozsudku aj urobil, pričom právnym názorom, vysloveným v zrušujúcom uznesení, nebol viazaný.

Na základe uvedených dôvodov dovolací súd podľa ust. § 243b ods. 1 O. s. p. dovolanie zamietol.

Žalovaný bol v dovolacom konaní úspešný a aj si uplatnil právo na náhradu trov dovolacieho konania, avšak žiadne konkrétne trovy nevyčíslil, ani nekonkretizoval, a preto

za tohto stavu dovolací súd v tomto písomnom vyhotovení náhradu trov dovolacieho konania mu nepriznal. Vo výroku vyhláseného rozsudku síce dovolací súd konštatoval právo žalovaného na náhradu trov dovolacieho konania, avšak vzhľadom na to, že tieto trovy neboli vyčíslené ani do troch dní od vyhlásenia rozsudku, dovolací súd ich náhradu žalovanému napokon nepriznal.

P o u ě n i e : Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave 29. januára 2009

JUDr. Juraj Seman, v. r.
predseda senátu